

skulle forblive til fortsat Tjeneste indtil Leirsamlingens Slutning, allerede af den Grund ikke er muligt at indskrænke Antallet af Underkorporaler under Leirsamlingen til 80 for hver Bataillon."

Udvalgets Flertal betvivler ikke, at Hærlovens § 16 giver Ministeren Ret til at beholde samtlige Underkorporaler af 2den Mærgang ved de 10 Liniebatailloner inde i Leirtiden, selv om deres Tal pr. Bataillon maatte overstige 80; men da Ministerens mindre tydelige Henvisning til Børnepligtsloven ikke bør opfattes saaledes, som om der i Hærløven eller Børnepligtsloven skulde foreligge Hjemmel for Ministeren til som Regel under sædvanlige Forhold ved nogen Bataillon at gaa ud over dette Tal, for saa vidt dette skal ske ved Supplering af 4de Mærgang, og da denne Supplering ikke kan medtage det i Lovforslaget opførte Tal af 543 Underkorporaler, skal man, for at denne Opfattelse kan blive godkendt ved Lovforslaget, foreslaa Konto B. l. nedsat med Lønninger for 525 Underkorporaler i 45 Dage, og Konto B. m. forhøjet med Lønninger til ligesaa mange Menige for samme Tid, hvorved dog bemærkes, at for saa vidt nogen Bataillon alt af 2den Mærgang har over 80 Underkorporaler, Forskjellen mellem Lønningerne til det overstygende Tal og til ligesaa mange Menige i de nævnte 45 Dage maa anses bevilget. Den samme Betragtning gjør Flertallet gjældende med Hensyn til Korporalerne.

Udvalget betragter det som en Selvfølge, at Indfaldelse sker efter Nummerfølge ved de forskjellige Batailloner.

131) B. p. Paa en Forespørgsel angaaende Bøssemagerens Afgang til Hæderstegnstillæg, som Udvalget har fundet Anledning til at rette til Krigsministeren, har man under 15de Februar 1874 modtaget følgende Svar:

„Ved allerhøieste Resolution af 21de November 1842 blev det bestemt, at de hidtil for Uddelingen af Hæderstegnene for 8 og 16 Mærs Tjeneste givne Bestemmelser ogsaa skulde være gjældende for Uddelingen af de nye ved Resolution af 28de April s. A. for Underofficerer efter 12 og 20 Mærs Tjeneste bestemte Hæderstegn, og at sælgelig blandt Andre ogsaa Bøssemagerne ved Kavalleriet og Infanteriet fremdeles skulde være berettigede til at erholde Hæderstegnene, men uden det med disse ellers i Forbindelse staaende Tillæg. Ved allerhøieste Resolution af 9de Januar 1854, der gav nye Bestemmelser angaaende Uddelingen af Hæderstegn for Underofficerer og med dem i Klasse staaende Personer af Armeen og have alle tidligere Bestemmelser om Hæderstegn og de dermed forbundne Tillæg, blev Afdelingen til Hæderstegn og Tillæg kun indrømmet Armeens virkelige Underofficerer og Spillemænd af Underofficersklassen, men ifølge nogle i Resolutionen indeholdte midlertidige Bestemmelser skulde de nye Bestemmelser ikke have tilbagevirkende Kraft med Hensyn til de den 1ste Januar 1854 i Tjenesten staaende Individer, som hørte til en Klasse, der efter de hidtil gjældende Bestemmelser havde haft Afgang til Hæderstegn for 12 og 20 Mærs Tjeneste, men for Fremtiden vare ubelukkede, saafom Bøssemagerne, og der forbeholdtes saadanne Individer Afgang til Hæderstegnene for 8 og 16 Mærs Tjeneste, og de af dem, der hidtil havde haft Afgang til de tidligere Tillæg, forbeholdtes ligeledes Afgang til de nye Tillæg. Efterat der ved Lønningsloven af 25de Juli 1867 var givet Hærens faste Haandværkere samme Afgang som Underofficerer til at erholde Hæderstegn med det dermed forbundne Tillæg, anordnede Hans Majestæt Kongen under 17de Februar 1868 i Genhold til en af Krigsministeren nedlagt allerunderdanigst Forestilling, at de ved allerhøieste Resolution af 9de Januar 1854 stadfæstede „Bestemmelser angaaende Uddelingen af Hæderstegn for Underofficerer og med dem i Klasse staaende Personer af Armeen“ skulde udvides til ogsaa at gjælde for Hærens faste Haandværkere, samt at der for de Haandværkeres Vedkommende, der hidtil ikke havde haft Afgang til Hæderstegn, skulde ved Beregningen af den Tjenestetid, der giver Afgang til Hæderstegn, kun tages Hensyn til Tjenestetiden efter 1ste Oktober 1867. Ministeriets Forestilling var med Hensyn til det sidste Punkt støttet til den i Genpart højsøgende Betænkning fra Generalauditøren, ifølge hvilken Lønningsloven ikke kunde faae Tilbagevirkning med Hensyn til de nævnte Forhold, da den angaar Rettighedens Erhvervelse og altsaa henhører til de Love, der ikke have tilbagevirkende Kraft, med mindre det i dem bestemmes.

At de for Tiden i Tjeneste staaende 26 Bøssemagere ere 11 ansatte forinden 1ste Januar 1854, 7 i Tiden mellem dette Tidspunkt og 1ste Oktober 1867 og de øvrige 8 efter den Tid. At de nævnte 7, til hvilke der i Udvalgets Skrivelse formenes at være sigtet, skulde være ramte paa en i og for sig ubillig Maade ved de forandrede Bestemmelser om Bøssemagerens Afgang til Hæderstegn, kan Ministeriet ikke erkjende, eftersom disse Personer have modtaget An-